

MINDENEM

Könnyen ejtett szavaim,
mint a fákról libbenő bizbaszok,
elszálldosnak a langyos, enyhe szélben.
Kevesebbet kéne beszélnem,
mert mindenre van kész válaszom,
felszínes és vigasztalhatatlanul
okos vagyok.
Hátradőlve, lassú borjúszemekkel
nézek,
otthonszag vagy előre megvetett fészek
után nem koslatok.
Kéne küldenem egy csokrot
vagy ügyetlenül dedikált könyvet
annak, aki locsogó férfitvá nevelt,
hogy megköszönjem, amiért
szerelmem tárgyaként előbb
közömbös volt iránta, majd
ellene lett.
Nem eresztem emlékeim,
szorongatom őket, míg egészen
elkopnak,
cirógatom kevés megmaradt bánatom,
mint egy zsebtolvaj, akit megloptak.
Addig maradok
testben, lélekben, tévhitben,
amíg jövőm is lassan tegnappá aszalódik,
míg a tényeket is megtérítem.
Hogy egyre kevesebb legyen a mindenem,
hogy magányom ne legyen céltalan,
s legfőképp ne legyen már mit féltennem,
mint végtelen sötét a szűk kis egérlyukat,
minden vágyammá osztom szét magam.